

Arrest

nr. 156 379 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2015 met referentienummer 49419.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat A. DETHEUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u een sjiitische moslim afkomstig uit Bekaa. Vanaf 2006 studeerde u werktuigkunde aan de 'Lebanese International University' in Bekaa. Omdat u niet over voldoende financiële middelen beschikte koos u er voor om beroep te doen op een studiebeurs van Hezbollah. Hiertoe diende u lid te worden van Hezbollah. U schreef zich in en

verklaarde u akkoord met de voorwaarden van de groepering. U onderging een religieuze training. Vanaf 2007 tot 2010 nam u eveneens deel aan korte militaire basisopleidingen die door elk lid van de Hezbollah jaarlijks gevolgd dienden te worden. In 2008 begon u ook effectief te werken voor de Hezbollah. Drie dagen per week was u na uw studie werkzaam in een kantoor van Hezbollah, centrum 56. U voerde administratieve taken uit voor de jeugdbeweging van de Hezbollah en registreerde inschrijvingen. U kreeg hiervoor een maandelijks salaris van 650 \$. De uitbetaling van dit salaris werd echter stopgezet in 2011 omdat u niet had deelgenomen aan de jaarlijkse militaire opleiding en u werd door de Hezbollah weggestuurd. U werkte sindsdien niet meer voor de groepering. In 2011 had u van uw verantwoordelijke eveneens vernomen dat u een opleiding diende te volgen in Iran waarna u zou worden ingezet in de gewapende strijd. U wilde dit niet en besloot het land te verlaten. U regelde uw vertrek via een vriend en reisde op 26 mei 2012 met een visum op een legale manier met uw eigen paspoort per vliegtuig van Beirut naar Brussel. Op 27 juni 2012 vroeg u asiel aan in België.

Op 14 maart 2014 werd u gehoord op het CGVS. Op 1 april 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 juni 2014 werd deze beslissing ingetrokken. Op 13 oktober 2014 werd u nogmaals gehoord op het CGVS.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw diploma's van de middelbare school en uw academische resultaten van de 'Lebanese International University'.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst dient er te worden gewezen op het feit dat het onwaarschijnlijk is dat iemand met uw profiel door de Hezbollah gedwongen zou worden om een langdurige militaire opleiding te volgen waarna u verplicht zou worden om deel te nemen aan de gewapende strijd én dat diezelfde Hezbollah u tot op heden persoonlijk zou viseren met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omdat u deze zaken weigerde.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen enkele affiniteit toont met de ideologie van Hezbollah wat op zich reeds zeer onwaarschijnlijk genoemd mag worden voor iemand die jarenlang effectief lid zou zijn geweest van Hezbollah. U werd volgens uw verklaringen enkel lid van Hezbollah uit puur opportunisme, in casu om een studiebeurs te verkrijgen. U heeft nooit school gelopen in het eigen sjiitische onderwijsnet van Hezbollah. Integendeel, u doorliep uw lagere en middelbare schoolopleiding in christelijke scholen. U heeft ook nooit enige interesse getoond voor de gewapende strijd van Hezbollah en voerde louter administratieve taken uit voor Hezbollah. U maakte de enige "militaire" opleidingen die u volgde waren jaarlijkse korte verplichte basisopleidingen die door elk lid van Hezbollah gevolgd dienden te worden, dit onafhankelijk van de taken die ze uitoefenden voor de organisatie. Aan de jaarlijkse training van 2011 zou u niet hebben deelgenomen. U behoorde niet tot de gewapende militie van Hezbollah (muqawama islamiya). U was nooit van plan om te gaan vechten en wilde gewoon uw studies afmaken en gaan werken in een bedrijf. Ook uw familie heeft, afgezien van uw regio van herkomst in Libanon, geen enkele affiniteit met de ideologie van Hezbollah (CGVS II, p. 4-8, 14, 26, 28-30).

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier had en heeft Hezbollah, zeker in de periode waarover u spreekt (2011), bovendien geen tekort aan overtuigde en gemotiveerde leden die vrijwillig willen deelnemen aan de gewapende strijd, iets wat u zelf trouwens ook bevestigt (CGVS II, p. 8, 15). In 2011 en 2012 –de opstand in Syrië brak uit in maart 2011– waren de activiteiten van Hezbollah in Syrië beperkt. Pas vanaf 2013 was er sprake van een grootschalige inzet van Libanese Hezbollahstrijders in Syrië. In het licht van bovenstaande vaststellingen kunnen er aldus reeds vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u in de loop van uw asielprocedure flagrant afwijkende verklaringen aflegt over de langdurige opleiding die u gedwongen zou hebben moeten volgen in Iran en het bevel dat u zou hebben gekregen om deel te nemen aan de gewapende strijd van Hezbollah, het essentiële element uit uw asielaanvraag en de reden waarom u uw land van herkomst verliet.

Bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat u in Iran een opleiding van **zes maanden** diende te volgen en dat u in 2011 eveneens vernam dat u naar Syrië gestuurd zou worden om samen met het Syrische leger de opstand te onderdrukken (vragenlijst p. 3). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaart u evenwel dat u een opleiding van **drie maanden** diende te volgen in Iran. U verklaart opnieuw dat u eveneens **het bevel had gekregen om naar Syrië** te gaan (CGVS I, p. 5, 9). Bij uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u opnieuw dat u een opleiding

van **zes maanden** diende te volgen in Iran. U verklaart nu echter dat u **nooit het bevel had gekregen om naar Syrië** te gaan. Het betreft hier zelfs louter een hypothese van uzelf (CGVS II, p. 3, 4, 13, 20, 21, 23).

U legt verder nog enkele hoogst vage en onsamenhangende verklaringen af over de voorgehouden opleiding en uw mogelijke inzet in de gewapende strijd.

Het enige wat uw militaire leider, Ali al-Budaini, u gezegd zou hebben over deze opleiding en uw mogelijke inzet in de gewapende strijd is dat dat u een "opleiding raketten" in Iran diende te volgen na uw universitaire studies. Verder zou hij u gezegd hebben dat u na deze opleiding beter geïnformeerd zou zijn en dat u daarna aan "het front" zou gaan zitten (CGVS II, p. 11-14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS wordt u vervolgens gevraagd wat "het front" betekent. Vreemd genoeg antwoordt u dat met "het front" de grens met Israël bedoeld wordt. In hetzelfde antwoord legt u uit dat jullie met Syrië geen oorlog hadden maar met Israël wel. Dit is een opmerkelijk antwoord aangezien u opnieuw met geen woord rept over een mogelijk inzet in het gewapend conflict in Syrië (CGVS II, p. 14). Zoals eerder werd vermeld had u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ en tijdens uw eerste gehoor op het CGVS immers verklaard dat u het bevel had gekregen om naar Syrië te gaan.

Over die voorgehouden opdracht in Syrië blijft u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS bovendien erg vaag. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat u voor het regime moest gaan vechten voor de rest zou niemand u gezegd hebben wat u daar diende te doen. U verklaart verder aanvankelijk dat u het bevel om naar Syrië te gaan eind 2011 had gekregen. Vervolgens blijkt dat u zich niet meer herinnert of u dit in de zomer of de winter was. Later stelt u dan weer dat u dit bevel reeds midden 2011 of in de maand mei had gekregen (CGVS I, p. 9, 11, 12). Dit overtuigt allerminst. Wanneer de voorgehouden opleiding in Iran zou doorgaan of in welke periode kunt u verder niet zeggen. U heeft geen idee wat de precieze inhoud van deze opleiding zou geweest zijn. U komt niet verder dan te zeggen dat het om een "opleiding raketten" ging. U kent verder niemand die deze opleiding in het verleden reeds gevolgd zou hebben en u kent niemand die net zoals u dezelfde opleiding in de toekomst diende te volgen (CGVS II, p. 9, 10, 11, 13, 14, 20, 21). Aangezien u jarenlang lid zou geweest zijn van de Hezbollah, meerdere jaren werkzaam was voor de partij, meerdere opleidingen binnen de Hezbollah volgde, een bijna afgestudeerd ingenieur werktuigkunde was en volgens u alle Hezbollah leden die werktuigkunde hadden gestudeerd deze opleiding in Iran dienden te volgen mag er toch worden verwacht dat u enige informatie kunt geven over wanneer deze opleiding zou plaatsvinden, over wat de inhoud was van deze opleiding en mag er eveneens worden verwacht dat u andere leden van Hezbollah zou kennen die deze opleiding reeds hadden gevolgd of die deze opleiding net zoals u dienden te volgen. De verklaringen die u geeft voor uw onwetendheid, met name dat de Hezbollah nooit iets zegt over zulke zaken en dat u de enige sjiïet was in uw jaar, zijn gezien uw voorgehouden profiel niet afdoende.

U legt eveneens vage en afwijkende verklaringen af over het moment waarop u wist dat u deze opleiding diende te volgen. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u immers dat u reeds toen u lid werd van Hezbollah, in 2006 dus, op de hoogte was van het feit dat ze in de toekomst na uw afstuderen gebruik zouden maken van uw kennis mechanica en dat u reeds van in het begin wist dat u naar Iran zou moeten gaan om een zes maanden durende opleiding in verband met raketten te volgen (vragenlijst, p. 3). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaart u evenwel dat u pas in 2011, in uw laatste studiejaar, wist dat u die opleiding diende te volgen en dat u voordien helemaal niets wist over deze opleiding. Uiteindelijk stelt u dat u wel wist dat er een extra opleiding ging volgen maar dat u niets wist over de inhoud of over deze specifieke opleiding (CGVS II, p. 4, 9, 26).

Vervolgens legt u hoogst vage verklaringen af over het moment waarop u daadwerkelijk gehoord zou hebben dat u deze voorgehouden opleiding diende te volgen. In eerste instantie verklaart u dat u dit eind 2011 vernam. Vervolgens stelt u dat u het op het eind van uw collegejaar in 2011 vernam. Wanneer precies weet u niet meer maar het einde van het collegejaar viel in juni (CGVS II, p. 11). Nog later tijdens hetzelfde gehoor stelt u opnieuw dat u pas op het einde van uw studiejaar in 2011 vernam dat u die opleiding diende te volgen. Gevraagd wanneer dit dan was, antwoordt u hoogst onsamenhangend: lente, oktober, augustus of september. Uiteindelijk stelt u dat u het niet meer precies weet (CGVS II, p. 13, 25). Dit is des te meer bevreemdend daar u reeds vier jaar studeerde aan de universiteit.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u, nadat u de opdracht van uw bevelhebber had gekregen, midden of eind 2011, tegen hem had gezegd dat u eerst uw studies wilde afronden. Uw bevelhebber zou hierop geantwoord hebben dat er algemene zaken waren die belangrijker waren dan uw studie. Uw studie zou u later kunnen hervatten. Zelf verklaart u ook dat de gewapende strijd vooringing op uw studies. In dit opzicht is het dan ook onlogisch dat u niet meteen naar die opleiding in Iran werd gestuurd. U hier expliciet naar gevraagd stelt dat u gezakt was voor Engels en u eerst een diploma moest halen. Uw bevelhebber zou u gezegd hebben dat u na het examen uw opleiding diende te volgen (CGVS I, p. 9, 12). Dergelijke inconsistenties in uw verklaringen komen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas allerminst ten goede.

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u bovendien plotseling dat u reeds in de zomer van 2011 gestopt was met uw werkzaamheden voor Hezbollah. Zij zouden u hebben weggestuurd en uw salaris stopgezet hebben omdat u de jaarlijkse opleiding toen niet gevolgd zou hebben (CGVS II, p. 17, 18). Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS had u vreemd genoeg nooit vermeld dat dit probleem zich had voorgedaan. Wel stelde u toen dat u de jaarlijkse opleiding niet had gevolgd. U verklaarde evenwel dat u dit niet had gedaan omdat het toen Ramadan was. Over een eventuele bestraffing rept u met geen woord. Integendeel, u stelt dat dit geen probleem was omdat het Ramadan was (CGVS I, p. 10). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u dan weer dat u niet aan deze opleiding deelnam omdat u uw laatste examens wilde afleggen. U verklaart nu eveneens dat de Hezbollah u toen wegstuurde en uw salaris inhield omdat ze er u van verdachten opzettelijk te zakken voor uw examen Engels zodat u geen opleiding diende te volgen (CGVS II, p. 17, 18, 19). Dient nog te worden opgemerkt dat u bij uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat uw laatste examens aan de universiteit plaatsvonden in februari 2012 (CGVS I, p. 8). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u uw laatste examens aan de universiteit aflegde in de zomer van 2011. Nadien zou u geen examens meer hebben afgelegd (CGVS II, p. 27). U schetst dus een totaal andere situatie dan diegene die u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS had vermeld.

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u bovendien dat Hezbollah sinds oktober 2011 naar u op zoek was in Libanon en dat ze dit tot op heden nog zouden doen. Deze verklaring versterkt uiteraard het belang van bovenstaande discrepantie betreffende uw laatste examens aan de universiteit. Met betrekking tot deze verklaring dient er verder te worden gewezen op het feit dat u hiervan geen enkele melding maakte bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ (vragenlijst). Ook tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS maakt u aanvankelijk geen gewag van deze voorgehouden gebeurtenissen. Dit mag opmerkelijk genoemd worden aangezien u vrij mocht uitweiden over de voorgehouden gebeurtenissen die u er toe brachten uw land van herkomst te verlaten en u bij aanvang van uw gehoor gevraagd werd hoe het met uw familie ging. Pas op het einde van het gehoor meldt u kort dat Hezbollah vaak naar uw huis kwam om naar u te vragen. Gewezen op de vaststelling dat u hier niets van had vermeld bij de DVZ stelt u dat men het u niet gevraagd had en dat het slechts een kort interview was (CGVS I, p. 3, 4, 5, 15). Dit is evenwel geen afdoende verklaring voor deze opmerkelijke omissie. Bovendien legt u ook nu weer vage en onwaarschijnlijke verklaringen af. U stelt dat Hezbollah sinds oktober 2011 tot op heden bij u thuis langskwam op zoek naar u. Ze zouden telkens naar u vragen. Opmerkelijk genoeg was u blijkbaar vaak thuis toen ze naar u op zoek kwamen. Gevraagd waarom ze u dan niet gewoon meenamen stelt u eenvoudigweg dat ze niet binnenkwamen. Dit is weinig overtuigend. Indien een groepering van het kaliber van Hezbollah, een staat binnen de staat in Libanon, u daadwerkelijk persoonlijk zou viseren mag er worden verwacht dat ze iets daadkrachtiger te werk zouden gaan. Bovendien wordt u herhaaldelijk gevraagd wanneer ze dan wel de laatste keer naar uw huis kwamen. Aanvankelijk stelt u dit niet te weten. Vervolgens geeft u aan dat ze tot een maand geleden nog enkele keren naar uw huis kwamen (CGVS II, p. 2, 3, 19, 23, 27). Dit alles overtuigt allerminst.

U zou uiteindelijk Libanon verlaten op een legale wijze, per vliegtuig, met uw eigen paspoort vanuit Beirut. Deze vaststelling ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees. Het is immers bekend dat Hezbollah aanwezig is op de luchthaven en dat ze er zelfs de controle uitoefent. De vaststelling dat u klaarblijkelijk probleemloos het land kon verlaten ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw claim dat u persoonlijk door hen gezocht wordt. Uw eigen gedrag ondermijnt evenzeer de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees. Geconfronteerd met het feit dat Hezbollah op zijn minst aanwezig is in de luchthaven stelt u dat die kans misschien wel bestond maar dat u daar eenvoudigweg niet aan gedacht had. Dit getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS II, p. 22).

Geconfronteerd met enkele van de hierboven beschreven discrepanties kunt u geen afdoende verklaring geven. Integendeel, u wijzigt opnieuw eenvoudigweg uw verklaringen of u stelt dat u nooit iets anders gezegd heeft. Gewezen op het feit dat u bij uw eerste gehoor bij het CGVS stelde dat de opleiding in Iran maar drie maanden bedroeg, ontkent u dit ooit gezegd te hebben (CGVS II, p. 21). Gewezen op het feit dat u tijdens uw vorige gehoor expliciet had gesteld dat u het bevel had gekregen om naar Syrië te vertrekken en dat u nu het tegenoverstelde beweert, past u uw verklaringen aan en beweert u dat u de opdracht kreeg om naar het front te gaan en dit, aangezien het front toen in Syrië was, betekende dat u naar Syrië moest gaan (CGVS II, p. 23, 24). Los van het feit dat u tijdens uw eerste gehoor expliciet had verklaard dat u een bevel had gekregen om naar Syrië te gaan en dat u tijdens uw tweede gehoor expliciet verklaarde dat u nooit het bevel had gekregen om naar Syrië te gaan kan er in dit verband worden verwezen naar uw hierboven vermelde verklaringen met betrekking tot "het front" waarin u stelt dat met het front de grens met Israël werd bedoeld. Gewezen op het feit dat u afwijkende verklaringen aflegt over het moment waarop u hoorde dat u de opleiding in Iran diende te volgen legt u opnieuw een afwijkende verklaring af. U stelt nu immers dat u dit in de lente van 2011

vernam (CGVS II, p. 25). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ over het feit dat u reeds bij het begin van uw lidmaatschap weet had van het feit dat u in Iran een opleiding van zes maanden diende te volgen stelt u dat ze u in het begin enkel hadden verteld dat ze gebruik gingen maken van uw kennis mechanica maar dat ze niets hadden gezegd over de opleiding (CGVS II, p. 29). Dit is weinig overtuigend.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw profiel en de vele vage, afwijkende, weinig overtuigende en onwaarschijnlijke verklaringen die u in de loop van uw asielprocedure heeft afgelegd, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en opleidingsniveau maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in de bestreden beslissing terecht wat volgt:

“Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst dient er te worden gewezen op het feit dat het onwaarschijnlijk is dat iemand met uw profiel door de Hezbollah gedwongen zou worden om een langdurige militaire opleiding te volgen waarna u verplicht zou worden om deel te nemen aan de gewapende strijd én dat diezelfde Hezbollah u tot op heden persoonlijk zou viseren met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omdat u deze zaken weigerde.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen enkele affiniteit toont met de ideologie van Hezbollah wat op zich reeds zeer onwaarschijnlijk genoemd mag worden voor iemand die jarenlang effectief lid zou zijn geweest van Hezbollah. U werd volgens uw verklaringen enkel lid van Hezbollah uit puur opportunisme, in casu om een studiebeurs te verkrijgen. U heeft nooit school gelopen in het eigen sjiitische onderwijsnet van Hezbollah. Integendeel, u doorliep uw lagere en middelbare schoolopleiding in christelijke scholen. U heeft ook nooit enige interesse getoond voor de gewapende strijd van Hezbollah en voerde louter administratieve taken uit voor Hezbollah. U maakte De enige “militaire” opleidingen die u volgde waren jaarlijkse korte verplichte basisopleidingen die door elk lid van Hezbollah gevolgd

dienden te worden, dit onafhankelijk van de taken die ze uitoefenden voor de organisatie. Aan de jaarlijkse training van 2011 zou u niet hebben deelgenomen. U behoorde niet tot de gewapende militie van Hezbollah (muqawama islamiya). U was nooit van plan om te gaan vechten en wilde gewoon uw studies afmaken en gaan werken in een bedrijf. Ook uw familie heeft, afgezien van uw regio van herkomst in Libanon, geen enkele affiniteit met de ideologie van Hezbollah (CGVS II, p. 4-8, 14, 26, 28-30).

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier had en heeft Hezbollah, zeker in de periode waarover u spreekt (2011), bovendien geen tekort aan overtuigde en gemotiveerde leden die vrijwillig willen deelnemen aan de gewapende strijd, iets wat u zelf trouwens ook bevestigt (CGVS II, p. 8, 15). In 2011 en 2012 –de opstand in Syrië brak uit in maart 2011– waren de activiteiten van Hezbollah in Syrië beperkt. Pas vanaf 2013 was er sprake van een grootschalige inzet van Libanese Hezbollahstrijders in Syrië. In het licht van bovenstaande vaststellingen kunnen er aldus reeds vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u in de loop van uw asielprocedure flagrant afwijkende verklaringen aflegt over de langdurige opleiding die u gedwongen zou hebben moeten volgen in Iran en het bevel dat u zou hebben gekregen om deel te nemen aan de gewapende strijd van Hezbollah, het essentiële element uit uw asielrelaas en de reden waarom u uw land van herkomst verliet.

Bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat u in Iran een opleiding van **zes maanden** diende te volgen en dat u in 2011 eveneens vernam dat u naar Syrië gestuurd zou worden om samen met het Syrische leger de opstand te onderdrukken (vragenlijst p. 3). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaart u evenwel dat u een opleiding van **drie maanden** diende te volgen in Iran. U verklaart opnieuw dat u eveneens **het bevel had gekregen om naar Syrië** te gaan (CGVS I, p. 5, 9). Bij uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u opnieuw dat u een opleiding van **zes maanden** diende te volgen in Iran. U verklaart nu echter dat u **nooit het bevel had gekregen om naar Syrië** te gaan. Het betreft hier zelfs louter een hypothese van uzelf (CGVS II, p. 3, 4, 13, 20, 21, 23).

U legt verder nog enkele hoogst vage en onsamenhangende verklaringen af over de voorgehouden opleiding en uw mogelijke inzet in de gewapende strijd.

Het enige wat uw militaire leider, Ali al-Budaini, u gezegd zou hebben over deze opleiding en uw mogelijke inzet in de gewapende strijd is dat dat u een “opleiding raketten” in Iran diende te volgen na uw universitaire studies. Verder zou hij u gezegd hebben dat u na deze opleiding beter geïnformeerd zou zijn en dat u daarna aan “het front” zou gaan zitten (CGVS II, p. 11-14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS wordt u vervolgens gevraagd wat “het front” betekent. Vreemd genoeg antwoordt u dat met “het front” de grens met Israël bedoeld wordt. In hetzelfde antwoord legt u uit dat jullie met Syrië geen oorlog hadden maar met Israël wel. Dit is een opmerkelijk antwoord aangezien u opnieuw met geen woord rept over een mogelijk inzet in het gewapend conflict in Syrië (CGVS II, p. 14). Zoals eerder werd vermeld had u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ en tijdens uw eerste gehoor op het CGVS immers verklaard dat u het bevel had gekregen om naar Syrië te gaan.

Over die voorgehouden opdracht in Syrië blijft u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS bovendien erg vaag. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat u voor het regime moest gaan vechten voor de rest zou niemand u gezegd hebben wat u daar diende te doen. U verklaart verder aanvankelijk dat u het bevel om naar Syrië te gaan eind 2011 had gekregen. Vervolgens blijkt dat u zich niet meer herinnert of u dit in de zomer of de winter was. Later stelt u dan weer dat u dit bevel reeds midden 2011 of in de maand mei had gekregen (CGVS I, p. 9, 11, 12). Dit overtuigt allerm minst. Wanneer de voorgehouden opleiding in Iran zou doorgaan of in welke periode kunt u verder niet zeggen. U heeft geen idee wat de precieze inhoud van deze opleiding zou geweest zijn. U komt niet verder dan te zeggen dat het om een “opleiding raketten” ging. U kent verder niemand die deze opleiding in het verleden reeds gevolgd zou hebben en u kent niemand die net zoals u dezelfde opleiding in de toekomst diende te volgen (CGVS II, p. 9, 10, 11, 13, 14, 20, 21). Aangezien u jarenlang lid zou geweest zijn van de Hezbollah, meerdere jaren werkzaam was voor de partij, meerdere opleidingen binnen de Hezbollah volgde, een bijna afgestudeerd ingenieur werktuigkunde was en volgens u alle Hezbollah leden die werktuigkunde hadden gestudeerd deze opleiding in Iran dienden te volgen mag er toch worden verwacht dat u enige informatie kunt geven over wanneer deze opleiding zou plaatsvinden, over wat de inhoud was van deze opleiding en mag er eveneens worden verwacht dat u andere leden van Hezbollah zou kennen die deze opleiding reeds hadden gevolgd of die deze opleiding net zoals u dienden te volgen. De verklaringen die u geeft voor uw onwetendheid, met name dat de Hezbollah nooit iets zegt over zulke zaken en dat u de enige sjiïet was in uw jaar, zijn gezien uw voorgehouden profiel niet afdoende.

U legt eveneens vage en afwijkende verklaringen af over het moment waarop u wist dat u deze opleiding diende te volgen. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u

immers dat u reeds toen u lid werd van Hezbollah, in 2006 dus, op de hoogte was van het feit dat ze in de toekomst na uw afstuderen gebruik zouden maken van uw kennis mechanica en dat u reeds van in het begin wist dat u naar Iran zou moeten gaan om een zes maanden durende opleiding in verband met raketten te volgen (vragenlijst, p. 3). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaart u evenwel dat u pas in 2011, in uw laatste studiejaar, wist dat u die opleiding diende te volgen en dat u voordien helemaal niets wist over deze opleiding. Uiteindelijk stelt u dat u wel wist dat er een extra opleiding ging volgen maar dat u niets wist over de inhoud of over deze specifieke opleiding (CGVS II, p. 4, 9, 26).

Vervolgens legt u hoogst vage verklaringen af over het moment waarop u daadwerkelijk gehoord zou hebben dat u deze voorgehouden opleiding diende te volgen. In eerste instantie verklaart u dat u dit eind 2011 vernam. Vervolgens stelt u dat u het op het eind van uw collegejaar in 2011 vernam. Wanneer precies weet u niet meer maar het einde van het collegejaar viel in juni (CGVS II, p. 11). Nog later tijdens hetzelfde gehoor stelt u opnieuw dat u pas op het einde van uw studiejaar in 2011 vernam dat u die opleiding diende te volgen. Gevraagd wanneer dit dan was, antwoordt u hoogst onsamenhangend: lente, oktober, augustus of september. Uiteindelijk stelt u dat u het niet meer precies weet (CGVS II, p. 13, 25). Dit is des te meer bevreemdend daar u reeds vier jaar studeerde aan de universiteit.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u, nadat u de opdracht van uw bevelhebber had gekregen, midden of eind 2011, tegen hem had gezegd dat u eerst uw studies wilde afronden. Uw bevelhebber zou hierop geantwoord hebben dat er algemene zaken waren die belangrijker waren dan uw studie. Uw studie zou u later kunnen hervatten. Zelf verklaart u ook dat de gewapende strijd vooringing op uw studies. In dit opzicht is het dan ook onlogisch dat u niet meteen naar die opleiding in Iran werd gestuurd. U hier expliciet naar gevraagd stelt dat u gezakt was voor Engels en u eerst een diploma moest halen. Uw bevelhebber zou u gezegd hebben dat u na het examen uw opleiding diende te volgen (CGVS I, p. 9, 12). Dergelijke inconsistenties in uw verklaringen komen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas allerminst ten goede.

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u bovendien plotseling dat u reeds in de zomer van 2011 gestopt was met uw werkzaamheden voor Hezbollah. Zij zouden u hebben weggestuurd en uw salaris stopgezet hebben omdat u de jaarlijkse opleiding toen niet gevolgd zou hebben (CGVS II, p. 17, 18). Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS had u vreemd genoeg nooit vermeld dat dit probleem zich had voorgedaan. Wel stelde u toen dat u de jaarlijkse opleiding niet had gevolgd. U verklaarde evenwel dat u dit niet had gedaan omdat het toen Ramadan was. Over een eventuele bestraffing rept u met geen woord. Integendeel, u stelt dat dit geen probleem was omdat het Ramadan was (CGVS I, p. 10). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u dan weer dat u niet aan deze opleiding deelnam omdat u uw laatste examens wilde afleggen. U verklaart nu eveneens dat de Hezbollah u toen wegstuurde en uw salaris inhield omdat ze er u van verdachten opzettelijk te zakken voor uw examen Engels zodat u geen opleiding diende te volgen (CGVS II, p. 17, 18, 19). Dient nog te worden opgemerkt dat u bij uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat uw laatste examens aan de universiteit plaatsvonden in februari 2012 (CGVS I, p. 8). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u uw laatste examens aan de universiteit aflegde in de zomer van 2011. Nadien zou u geen examens meer hebben afgelegd (CGVS II, p. 27). U schetst dus een totaal andere situatie dan diegene die u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS had vermeld.

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u bovendien dat Hezbollah sinds oktober 2011 naar u op zoek was in Libanon en dat ze dit tot op heden nog zouden doen. Deze verklaring versterkt uiteraard het belang van bovenstaande discrepantie betreffende uw laatste examens aan de universiteit. Met betrekking tot deze verklaring dient er verder te worden gewezen op het feit dat u hiervan geen enkele melding maakte bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ (vragenlijst). Ook tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS maakt u aanvankelijk geen gewag van deze voorgehouden gebeurtenissen. Dit mag opmerkelijk genoemd worden aangezien u vrij mocht uitweiden over de voorgehouden gebeurtenissen die u er toe brachten uw land van herkomst te verlaten en u bij aanvang van uw gehoor gevraagd werd hoe het met uw familie ging. Pas op het einde van het gehoor meldt u kort dat Hezbollah vaak naar uw huis kwam om naar u te vragen. Gewezen op de vaststelling dat u hier niets van had vermeld bij de DVZ stelt u dat men het u niet gevraagd had en dat het slechts een kort interview was (CGVS I, p. 3, 4, 5, 15). Dit is evenwel geen afdoende verklaring voor deze opmerkelijke omissie. Bovendien legt u ook nu weer vage en onwaarschijnlijke verklaringen af. U stelt dat Hezbollah sinds oktober 2011 tot op heden bij u thuis langskwam op zoek naar u. Ze zouden telkens naar u vragen. Opmerkelijk genoeg was u blijkbaar vaak thuis toen ze naar u op zoek kwamen. Gevraagd waarom ze u dan niet gewoon meenamen stelt u eenvoudigweg dat ze niet binnenkwamen. Dit is weinig overtuigend. Indien een groepering van het kaliber van Hezbollah, een staat binnen de staat in Libanon, u daadwerkelijk persoonlijk zou viseren mag er worden verwacht dat ze iets daadkrachtiger te werk zouden gaan. Bovendien wordt u herhaaldelijk gevraagd wanneer ze dan wel de laatste keer naar uw huis kwamen. Aanvankelijk stelt u dit niet te weten. Vervolgens geeft u aan dat ze tot een

maand geleden nog enkele keren naar uw huis kwamen (CGVS II, p. 2, 3, 19, 23, 27). Dit alles overtuigt allerminst.

U zou uiteindelijk Libanon verlaten op een legale wijze, per vliegtuig, met uw eigen paspoort vanuit Beirut. Deze vaststelling ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees. Het is immers bekend dat Hezbollah aanwezig is op de luchthaven en dat ze er zelfs de controle uitoefent. De vaststelling dat u klaarblijkelijk probleemloos het land kon verlaten ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw claim dat u persoonlijk door hen gezocht wordt. Uw eigen gedrag ondermijnt evenzeer de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees. Geconfronteerd met het feit dat Hezbollah op zijn minst aanwezig is in de luchthaven stelt u dat die kans misschien wel bestond maar dat u daar eenvoudigweg niet aan gedacht had. Dit getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS II, p. 22).

Geconfronteerd met enkele van de hierboven beschreven discrepanties kunt u geen afdoende verklaring geven. Integendeel, u wijzigt opnieuw eenvoudigweg uw verklaringen of u stelt dat u nooit iets anders gezegd heeft. Gewezen op het feit dat u bij uw eerste gehoor bij het CGVS stelde dat de opleiding in Iran maar drie maanden bedroeg, ontkent u dit ooit gezegd te hebben (CGVS II, p. 21). Gewezen op het feit dat u tijdens uw vorige gehoor expliciet had gesteld dat u het bevel had gekregen om naar Syrië te vertrekken en dat u nu het tegenoverstelde beweert, past u uw verklaringen aan en beweert u dat u de opdracht kreeg om naar het front te gaan en dit, aangezien het front toen in Syrië was, betekende dat u naar Syrië moest gaan (CGVS II, p. 23, 24). Los van het feit dat u tijdens uw eerste gehoor expliciet had verklaard dat u een bevel had gekregen om naar Syrië te gaan en dat u tijdens uw tweede gehoor expliciet verklaarde dat u nooit het bevel had gekregen om naar Syrië te gaan kan er in dit verband worden verwezen naar uw hierboven vermelde verklaringen met betrekking tot "het front" waarin u stelt dat met het front de grens met Israël werd bedoeld. Gewezen op het feit dat u afwijkende verklaringen aflegt over het moment waarop u hoorde dat u de opleiding in Iran diende te volgen legt u opnieuw een afwijkende verklaring af. U stelt nu immers dat u dit in de lente van 2011 vernam (CGVS II, p. 25). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ over het feit dat u reeds bij het begin van uw lidmaatschap weet had van het feit dat u in Iran een opleiding van zes maanden diende te volgen stelt u dat ze u in het begin enkel hadden verteld dat ze gebruik gingen maken van uw kennis mechanica maar dat ze niets hadden gezegd over de opleiding (CGVS II, p. 29). Dit is weinig overtuigend.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw profiel en de vele vage, afwijkende, weinig overtuigende en onwaarschijnlijke verklaringen die u in de loop van uw asielprocedure heeft afgelegd, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus."

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker wenst de Raad te wijzen op een aantal elementen die zijn terug te vinden in het administratieve dossier over de rekrutering door Hezbollah in Libanon. Hij citeert artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en wijst tevens op enkele passages tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen die hij heeft afgelegd aangaande zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer. Verzoeker is van oordeel dat het Commissariaat-generaal zijn asielaanvraag volledig verkeerd heeft geïnterpreteerd en bepaalde elementen ervan niet heeft onderzocht.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en de verwijzing naar informatie aanwezig in het administratief dossier. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

In casu acht de Raad het evenmin niet aannemelijk dat iemand met verzoekers profiel door de Hezbollah gedwongen zou worden om een langdurige militaire opleiding te volgen waarna hij verplicht zou worden om deel te nemen aan de gewapende strijd én dat diezelfde Hezbollah verzoeker tot op heden persoonlijk zou viseren met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omdat hij deze zaken weigerde. Verzoeker werd volgens zijn verklaringen immers enkel lid van Hezbollah uit puur opportunisme namelijk om een studiebeurs te verkrijgen. Verzoeker heeft ook nooit enige interesse getoond voor de gewapende strijd van Hezbollah en voerde louter administratieve taken uit. Volgens de

informatie in het administratieve dossier blijkt dat Hezbollah, en zeker in de periode waarover verzoeker spreekt (2011), bovendien geen tekort had aan overtuigde en gemotiveerde leden die vrijwillig willen deelnemen aan de gewapende strijd, iets wat verzoeker trouwens bevestigde. Vervolgens wordt terecht vastgesteld dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure flagrant afwijkende verklaringen aflegt over de langdurige opleiding die hij gedwongen zou hebben moeten volgen in Iran en het bevel dat verzoeker zou gekregen hebben om deel te nemen aan de gewapende strijd van Hezbollah. Dit is het essentiële element uit zijn asielrelaas en de reden waarom hij Libanon verliet. Verzoeker legt ook nog hoogst vage en onsamenhangende verklaringen af over de voorgehouden opleiding en zijn mogelijke inzet in de gewapende strijd. In de bestreden beslissing wordt daarenboven opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal een totaal andere situatie schetst dan deze die hij tijdens zijn eerste gehoor had vermeld. Het gaat meer bepaald over verzoekers plotse verklaring dat hij reeds in de zomer van 2011 gestopt zou zijn met zijn werkzaamheden voor Hezbollah alsook over het feit dat Hezbollah sinds oktober 2011 al naar verzoeker op zoek zou geweest zijn in Libanon en dat ze dit tot op heden nog zouden doen. Verder ondermijnt de vaststelling dat verzoeker klaarblijkelijk probleemloos Libanon kon verlaten (alwaar bekend is dat Hezbollah aanwezig is op de luchthaven en er zelfs controle uitoefent) evenzeer de geloofwaardigheid en de ernst van de ingeroepen vrees.

Verzoeker wijst erop dat hij bijna twee jaar na zijn aankomst een eerste keer werd gehoord door het Commissariaat-generaal en dat ondertussen het conflict in Syrië alsook de rol die Hezbollah hierin speelt, veel duidelijker en opener is geworden. Uit de geciteerde passage wordt door het Commissariaat-generaal verkeerdelijk afgeleid dat verzoeker niemand kent die deze opleiding heeft gevolgd of nog moet volgen. Verzoeker heeft immers gesteld dat er een zekere terughoudendheid is en discretie omtrent het volgen van bepaalde opleidingen. Hij heeft ook gesteld dat hij van niemand had gehoord dat hij had deelgenomen aan dergelijke opleiding, hetgeen anders is dan te stellen dat hij niemand kende die deelgenomen had. Verzoeker meent ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbij gaat aan de realiteit als zij meent dat verzoeker, nog vooraleer hij een maandenlange opleiding zou voldoen, in detail zijn persoonlijke opdracht zou kunnen te weten komen.

De Raad stelt vast dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een eerste maal op 14 maart 2014 en een tweede maal op 13 oktober 2014 en dat op het einde van het tweede gehoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen waarop hij ontkennend antwoordde (stuk 4, gehoorverslag, p. 32). Verzoeker heeft aldus de kans gehad om zijn volledige asielrelaas uit de doeken te doen en bewijskrachtige documenten neer te leggen. Het tijdsverloop dat verzoeker inroept, is een argument dat dan ook geenszins kan overtuigen.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoeker zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht.

Er mag eveneens van verzoeker verwacht worden dat hij andere leden van Hezbollah zou kennen die deze opleiding reeds hadden gevolgd of die deze opleiding net zoals hem dienden te volgen. Verzoeker was immers jarenlang lid van Hezbollah, was meerdere jaren werkzaam voor de partij, volgde meerdere opleidingen binnen Hezbollah en was een bijna afgestudeerd ingenieur werktuigkunde. Verzoeker verklaarde eveneens dat alle Hezbollah leden die werktuigkunde hadden gestudeerd deze opleiding net zoals hem dienden te volgen. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker niemand kent die de opleiding in Iran in het verleden reeds gevolgd zou hebben en die net zoals hij dezelfde opleiding in de toekomst diende te volgen. Het argument dat er een zekere terughoudendheid en discretie omtrent het volgen van bepaalde opleidingen is, volstaat dan ook niet. De Raad verwijst tenslotte nog naar verzoekers antwoord op de vraag: *“Kende je nog andere mensen die die opleiding moesten gaan volgen?”*: *“Nee ik ken niemand, je weet niet van tevoren met wie je een opleiding gaat volgen zelfs die van een maand weet je niet, je gaat hen pas ontmoeten al je in de bus stapt.”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker werd gevraagd of hij iemand “kent” die de opleiding moest gaan volgen.

Wat de voorgehouden opdracht van verzoeker in Syrië betreft, wordt terecht vastgesteld dat verzoeker erg vaag blijft. Het enige wat verzoeker hierover kan zeggen is dat hij voor het regime moest gaan vechten voor de rest zou niemand hem gezegd hebben wat hij daar diende te doen. Verzoeker verklaart verder aanvankelijk dat hij het bevel om naar Syrië te gaan eind 2011 had gekregen. Vervolgens blijkt

dat verzoeker zich niet meer herinnert of dit in de zomer of de winter was. Later stelt verzoeker dan weer dat hij dit bevel reeds midden 2011 of in de maand mei had gekregen. Dit overtuigt allerm minst. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt hem dan ook geenszins verweten voldoende tijd te hebben gehad om informatie in te winnen over zijn persoonlijke opdracht en dat hij dit niet heeft gedaan.

Wanneer de voorgehouden opleiding in Iran zou doorgaan of in welke periode kan verzoeker verder ook niet zeggen. Verzoeker heeft geen idee wat de precieze inhoud van deze opleiding zou geweest zijn en hij komt niet verder dan te zeggen dat het om een "opleiding raketten" ging. Verzoeker slaagt er niet in de vaagheid van zijn verklaringen uit te leggen. De verwijzing naar de informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat er personen worden opgeleid in specifieke militaire trainingen en Hezbollah de strijd in Syrië steunt doet geen afbreuk aan de in hoofdte van verzoeker concreet gedane vaststellingen. Verzoeker was immers jarenlang lid van Hezbollah, was meerdere jaren werkzaam voor de partij, volgde meerdere opleidingen binnen Hezbollah en was een bijna afgestudeerd ingenieur werktuigkunde, waardoor redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij iets meer concrete informatie zou kunnen verstrekken omtrent zijn opdracht.

Waar verzoeker een aantal elementen opsomt die essentieel zijn, maar niet werden onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing. De loutere verwijzing naar deze elementen volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Verzoeker haalt aan dat de vraagstelling op het Commissariaat-generaal verwarrend overkwam en deze alleszins niet met de nodige onpartijdigheid plaats vond. Tevens wijst verzoeker naar de opmerking van zijn raadsman op het einde van het tweede gehoor, waaruit blijkt dat deze van mening is dat verzoeker geconfronteerd diende te worden met tegenstrijdigheden. Verzoekers insinuatie dat het gehoor niet plaats vond met de nodige onpartijdigheid mist elke grondslag aangezien de protection officer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft laten leiden door verzoekers eigen verklaringen en de objectieve informatie die is opgenomen in het administratieve dossier. De protection officer treedt hierbij op als een beëdigd ambtenaar, wat bijkomende garanties inzake objectiviteit biedt. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor de Raad niet inziet hoe deze in casu op een louter subjectieve manier zou interviewen.

Verzoeker gaat er voorts aan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan afgeleid worden uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker stelt dat artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 werd geschonden, dient vooreerst te worden opgemerkt dat voornoemd artikel gewijzigd werd door artikel 15 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 17, § 2 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."* De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *"Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd."* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot eventueel door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden. Echter stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat dit te doen.

Voorgaande argumenten, die een louter theoretische uiteenzetting betreffen, zijn niet van die aard om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker dient hiervoor concrete argumenten aan te brengen, alwaar hij in gebreke blijft.

Voor zover verzoeker meent dat hij geconfronteerd had moeten zijn en derhalve naar het recht van verdediging en het hoorrecht verwijst, waarbij hij zich baseert op het arrest in de zaak C-277/11 van het Europees Hof van Justitie, hij evenwel uitgaat van een verkeerde lezing van dit arrest. In dit arrest wordt een zaak behandeld waarin een lidstaat geopteerd heeft voor twee afzonderlijke procedures, met name een procedure inzake de asielaanvraag en een procedure inzake de vraag tot subsidiaire bescherming. Het Hof oordeelde dat ook bij de procedure inzake de subsidiaire bescherming verzoekers recht gehoord te worden moet geëerbiedigd worden. In België werd evenwel gekozen voor één enkele procedure waarbij zowel de asielaanvraag als de vraag tot subsidiaire bescherming samen behandeld worden en verzoeker werd naar aanleiding daarvan door de commissaris-generaal opgeroepen en gehoord. Verzoeker partij toont geenszins aan dat zijn rechten *in casu* geschonden werden. In zoverre verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn, meer bepaald het recht om gehoord te worden, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 23 juni 2005, nr. 146.472; RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). *In casu* blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal werd gehoord met name op 14 maart 2014 en op 13 oktober 2014.. Derhalve heeft verzoeker de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker heeft hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980. Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" d.d. 7 november 2014, gevoegd aan de verweernota; zie COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" d.d. 11 mei 2015, gevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in

soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. In januari 2015 vond een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel; het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker brengt desbetreffend geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal en opgenomen in de bestreden beslissing.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het dossier "terug te verwijzen" naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF